

Jennifer Chiaverini
De alohaquilt

2015
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Hoofdstuk 1

Sylvia Bergstrom Compson Cooper stond in de deuropening en keek naar de dichtgeplakte kartonnen dozen die Bonnie van een etiket had voorzien en tegen de muren had opgestapeld. Er was alleen nog een smalle doorgang vrij tussen het bed en het bureau. 'Ik denk dat je je hier meer thuis zult voelen als je alles uitpakt.' 'Daar heb ik geen tijd voor,' zei Bonnie, en ze schoof een doos met truien onder het bed. Het was oktober, maar op haar plaats van bestemming had ze geen truien nodig. 'Ik moet nog zo veel doen voordat ik op het vliegtuig stap.'

Sylvia liep tussen de dozen door en bleef midden in het vertrek staan. Fronsend keek ze om zich heen over de rand van haar bril, die aan een zilveren kettinkje om haar hals hing. 'Ik wil je spullen wel uitpakken als je weg bent,' bood ze aan.

'Dank je, Sylvia, maar dat hoeft niet. Doe geen moeite.' 'Ik doe het graag. Ik trommel een stel Elm Creek Quilters op, dan is het binnen een paar dagen gebeurd.' De oudere vrouw vond het niet nodig om eraan toe te voegen dat ze meer dan genoeg tijd hadden voordat Bonnie weer terugkwam. Te véél tijd, vonden haar vriendinnen, die wel begrepen dat ze er even tussen-uit wilde, maar niet dat ze zo lang wegbleef.

'Ik doe het wel zelf als ik terug ben.' Bonnie glimlachte

om haar stellige toon wat te verzachten. ‘Deze kamer is voor tijdelijk, dat weet je toch?’

‘Het aanbod blijft staan, mocht je van gedachten veranderen,’ verzekerde Sylvia haar. ‘Je bent altijd welkom op Elm Creek Manor, ook als het maar tijdelijk is. Beschouw het als je thuis, een plek om tot jezelf te komen.’

Bonnie bedankte haar en vroeg zich af welke vriendin de volgende in het rijtje zou zijn die haar onderdak aanbood. In haar flatje in Grangerville had ze zich nooit echt thuis gevoeld, het was niet meer dan een tussenstation geweest na de verhuizing vanuit de condo, waar ze met Craig, haar echtgenoot, en de kinderen had gewoond; inmiddels was haar man een vreemde voor haar. Wanneer ze in de lente terugkeerde naar Pennsylvania zou ze op zoek gaan naar woonruimte.

Sylvia had haar ervan overtuigd dat het onzin was om het flatje alleen voor de opslag van haar spullen aan te houden terwijl ze die kosteloos op Elm Creek Manor kon opslaan. Dus had Bonnie de huur opgezegd en haar spullen in één dag ingepakt. De klus was snel geklaard want de Elm Creek Quilters hadden haar geholpen. Bovendien had Bonnie na de verhuizing vanuit de condo alleen het hoognodige uitgepakt, de rest zat nog in dozen – alsof ze al die tijd had aangevoeld dat ze niet in het flatje zou blijven.

‘Misschien besluit ik alsnog om hier te blijven als ik

terugkom,' mompelde Bonnie, terwijl ze een mand met stukjes stof voor de quilts op een doos met oude fotoalbums zette. 'Maar eerlijk gezegd heb ik er nog niet over nagedacht. Ik heb te veel aan mijn hoofd en zo ver vooruit plannen lukt me niet.'

'Een andere omgeving en een nieuwe uitdaging zullen je goeddoen,' zei Sylvia.

'Daar ga ik wel van uit.' Bonnie schoof een doos opzij en ging op het bed zitten, afwezig met haar hand over de Windblown Square-quilt strijkend. Een paar jaar geleden was ze totaal overdonderd toen ze had ontdekt dat Craig een internetrelatie had met een jongere vrouw. Maar eenmaal van de schok bekomen had ze er alles aan gedaan om haar huwelijk te redden. Ze was gaan fitnesssen en bijna tien kilo afgevallen, en ze had haar zwarte krullen door de kapper laten omtoveren in een vlot kapsel. Diane, een vriendin van Elm Creek Quilts, had haar geholpen bij het uitzoeken van nieuwe kleren die haar volslanke figuur afkleedden en haar geadviseerd foundation te gebruiken voor haar vlekkerige huid. Na de make-over zag ze er volgens haar vriendinnen beter uit dan ooit – jonger, slanker en aantrekkelijker. Toch besepte ze dat zelfs haar geslaagde metamorfose niet genoeg was om Craigs hart opnieuw te veroveren.

Tijdens hun relatietherapie en de avondjes uit had Craig haar verzekerd dat hij hun huwelijk nog een

kans wilde geven. Maar ondertussen was hij zonder dat iemand het wist bezig met het voorbereiden van de scheiding, die hij koste wat kost wilde doorzetten. Hij had met hun gezamenlijke vermogen gesjoemeld en geld achterovergedrukt. Erger nog, hij maakte zijn kinderen wijs dat hun moeder de scheiding had aangevraagd. Hij liet ze geloven dat hij ten einde raad was, en dat ze h  m moesten steunen in plaats van hun moeder. C.J., hun oudste zoon, kende zijn vader te goed om in zijn leugens te geloven, hun dochter Tammy wilde geen partij kiezen, en Barry, hun jongste zoon, was te goedgelovig om in te zien dat zijn vader hem voorloog. Maar Bonnie weigerde haar volwassen kinderen onder druk te zetten. Het ging haar te ver om ze te betrekken in de strijd. Bovendien had ze er de energie niet voor om ze te overtuigen van het ongelijk van hun vader.

Nu ze zich erbij had neergelegd dat haar huwelijk verleden tijd was, wilde ze nog maar één ding: die verschrikkelijke periode achter zich laten en verdergaan met haar leven. Ze verlangde zo naar de gelukkige, opgewekte vrouw die ze altijd was geweest, en waar nu nog maar een schim van over was. Maar hoe konden haar wonden helen als zelfs het vertrouwde Elm Creek Manor zo veel pijnlijke herinneringen opriep?

Ze had de hoop opgegeven, tot Claire, een vriendin van vroeger, haar belde met een onverwacht voorstel dat Bonnie als muziek in de oren klonk. Ze zag haar

vroegere studie- en huisgenote zelden, behalve op reünies van de universiteit, maar Claire onderhield het contact trouw. Ze schreef Bonnie brieven, die ze vanuit militaire basiskampen over de hele wereld verstuurde. Omdat Eric, haar echtgenoot, als officier telkens naar een ander land werd uitgezonden, trok ze met hem van hot naar her. Op een dag werd Eric op Ohau gestationeerd en ze waren op slag verliefd geworden op het tropische paradijs. Toen hij met pensioen ging, vertrokken ze dan ook naar Hawaï om zich daar te vestigen.

Sinds een paar jaar had Claire een quiltwinkel op Maui, en nu wilde ze de zaak uitbreiden met een nieuw project. Daarom belde ze Bonnie, van wie ze het quilten lang geleden had geleerd. Ze had de hulp van haar vriendin nodig en deed haar een voorstel. ‘Het gaat om vakantiecursussen voor quilters, hier op Hawaï,’ had Claire haar uitgelegd. ‘Stel je voor, een vakantieoord voor quilters! Beter kan het toch niet? En wie heeft er meer ervaring met het organiseren van cursussen dan jij?’

‘Sylvia Cooper, bijvoorbeeld,’ had Bonnie geantwoord. Maar voor ze kans zag om de andere Elm Creek Quilters te noemen – die ze stuk voor stuk geschikter vond – berispte Claire haar dat ze zichzelf niet zo moest onderschatten. Ze bleef volhouden dat Bonnie de aangewezen persoon was: ze wist veel van quilten, had ja-

renlange ervaring en ze was betrouwbaar; Claire overtuigde haar ervan dat ze juist háár nodig had voor het nieuwe project. Ze wilde Bonnie als consulente aannemen en haar een bescheiden salaris bieden, plus een kamer met volpension op Maui tijdens de wintermaanden, en wanneer ze maar wilde een kamer in de zomerperiode, als het Aloha Quilt Camp aan de gang was. Het was alsof haar vriendin plotseling alle ramen en deuren van een huis had opengezet dat veel te lang potdicht had gezeten, zodat de frisse wind er eindelijk weer doorheen kon waaien en de zon naar binnen scheen. Tijdens de wintermaanden was het Elm Creek Quilt Camp gesloten, waarom zou ze dan niet naar Hawaï gaan? Ze kon toch moeilijk zitten wachten en de dagen aftellen tot haar scheiding officieel rond was? Alsof haar teleurstelling en woede op die bewuste dag als sneeuw voor de zon zouden verdwijnen. En dat terwijl ze de kans kreeg een nieuwe start te maken op Hawaï, waar de zachte zeebries haar gebroken hart zou helen en het geluid van de golven haar elke avond in slaap zou sussen. Wat was er prettiger dan een goede vriendin te helpen bij het opzetten van een uitdagend project in een onbekende omgeving, waar niets haar herinnerde aan wat ze allemaal was kwijtgeraakt?

De eerste nacht op Elm Creek Manor had Bonnie beter geslapen dan de hele zomer in haar flatje. Ze werd

dan ook uitgerust wakker en haalde haar wandelschoenen en een sweater uit haar koffer om een frisse neus te halen. Een wandeling over het landgoed zou haar goeddoen. Bij de boomgaard bleef ze even staan en snoof de zoete geur van rijpe appels op. Ze kwam Matt tegen, de beheerder van het landgoed, en maakte een praatje met hem over de oogst. Ze kon de verleiding niet weerstaan een glanzendrode appel te plukken en nam een grote hap terwijl ze via de brug over de Elm Creek terugliep naar het landhuis. Op de treden bij de voordeur rekte ze haar beenspieren, genietend van het briesje dat de herfstbladeren omlaag deed dwarrelen. Een windvlaag voerde de geur van een houtvuur mee met een vleugje kaneel. Kennelijk had iemand het keukenraam opengezet.

Binnen zaten een paar vaste bewoners aan de keukentafel koffie te drinken: Sylvia, Sarah, de medeoprichtster van het Elm Creek Quilt Camp, Sylvia's echtgenoot Andrew, Gretchen, de nieuwkomer, met haar man Joe. Op de borden lagen alleen nog wat kruimels, ze hadden blijkbaar al ontbeten. Maar er stond een bord met wafels op tafel en aan het hoofdeinde was een plek voor Bonnie gedekt.

‘Anna heeft appel-kaneelwafels gemaakt,’ zei Sarah toen Bonnie ging zitten. ‘Ik wilde de diepvrieswafels in de magnetron opwarmen, maar ze zei dat ik echt geen chef-kok hoefde te zijn om ze zelf te maken.’ Sarah

klopte op haar buik, alsof ze haar ongeboren tweeling duidelijk wilde maken dat ze nog niet zo'n slechte kokkin was.

‘Heerlijk,’ verzuchtte Bonnie nadat ze een hap had genomen. Sarah stond op om haar een kop koffie in te schenken. ‘Blijf maar zitten. Ik doe het zelf wel.’

‘Het is een kleine moeite.’ Sarah liep met een hand tegen haar onderrug door de keuken, maar iets in haar gezicht vertelde Bonnie dat ze afgezien van haar dikke buik nog ergens anders last van had. ‘Melk en suiker?’

‘Zwart met twee klontjes graag, zoals altijd.’ Bonnie keek de tafel rond. ‘Kom op, wat is er aan de hand?’ Door Sylvia’s meewarige frons was Bonnie op het ergste voorbereid. ‘Craig heeft gebeld toen je aan het wandelen was.’

Bonnie liet de vork uit haar hand vallen. ‘Heeft hij hierheen gebeld? Hoe weet hij dat ik hier ben?’

‘Misschien heeft hij een af luisterapparaatje in je naaimachine verstopt,’ zei Sarah terwijl ze de dampende kop koffie naast Bonnies bord neerzette. Zo te horen maakte ze geen grapje.

Ze had kunnen weten dat hij een manier zou vinden om haar te bereiken nadat ze zijn e-mails had geblokkeerd en zijn telefoontjes niet meer beantwoordde.

‘Heb je hem duidelijk gemaakt dat alle communicatie via mijn advocaat loopt?’

‘Ja,’ antwoordde Sylvia. ‘Maar hij luisterde niet naar me. Dus gaf ik de telefoon aan Sarah.’

‘Je had beter kunnen ophangen.’ Bonnie rechtte haar rug en vermande zich. ‘Wat wilde hij?’

Sylvia en Sarah wisselden een blik. ‘Hij klaagde erover dat Craig jr. zijn telefoontjes niet beantwoordt,’ vertelde Sarah.

‘Ik heb C.J. nooit verboden om met zijn vader te praten,’ protesteerde Bonnie. ‘C.J. is kwaad. Hij heeft wat tijd nodig.’

‘Craig denkt dat je de kinderen hebt opgestookt zodat ze geen contact met hem willen,’ legde Andrew uit, en net als bij eerdere gesprekken over Craig klonk hij verontwaardigd. Andrew kon geen enkele sympathie opbrengen voor een man die zich onttrok aan de verantwoordelijkheid voor zijn vrouw en kinderen.

‘Wat een onzin,’ zei Sylvia. ‘Bonnie zou haar kinderen er nooit in betrekken.’

Natuurlijk was het onzin. Het lag niet in Bonnies aard om van haar kinderen te verlangen haar kant te kiezen. Ze zou ze nooit op die manier in de problemen brengen. ‘Wat zei hij nog meer?’

Met tegenzin antwoordde Sarah: ‘Hij dreigde dat hij tot het bittere eind zou vechten en dat jij aan het kortste eind zou trekken. Daarna hing hij op.’

Joe mompelde iets onverstaanbaars en dronk in één slok zijn koffie op.